

Tiráz

Truňk č. 32

září 2013 + říjen 2013 + listopad 2013

Odpovědný redaktor: Mgr. Milan Štěpita

Šéfredaktorka: Zuzana Sovišová

Redaktoři: Alena Trchalíková, Jan Hoferek, Michaela Šnajdarová, Alžběta Omelková, Jitka Kadlecíková, Adéla Nedorostková, Kristýna Kodrllová, Iva Gejdošová, Eva Sližová, Lucie Hůtová

Grafika a sazba: Martin Bojko

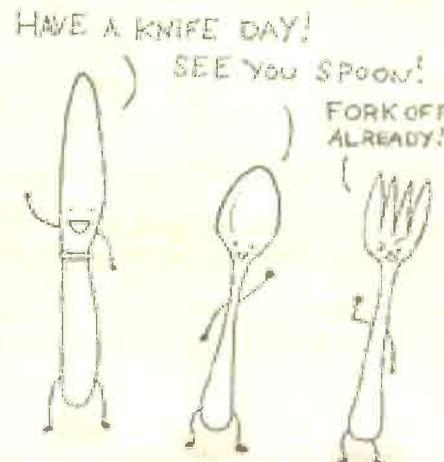
Editoring: Jan Hoferek, Mgr. Milan Štěpita

Titulka: Iva Gejdošová

Autoři fotografií: Mgr. Richard Horký, Anna Stránská, Michaela Šnajdarová, Alžběta Omelková, Adéla Nedorostková, Jan Hoferek

Tisk: Agentura NP

Mail: trunk.guh@gmail.com

Vydavatel:

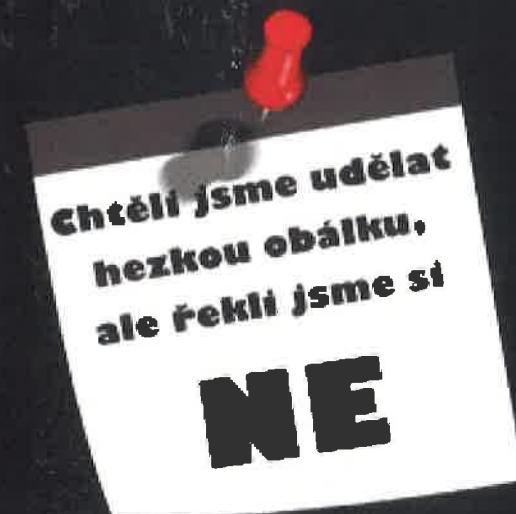
Gymnázium Uherské Hradiště
Velehradská tř. 218
686 01 Uherské Hradiště

trunk.guh@gmail.com

TRUŇK

ZÁŘÍ 13 • ŘÍJEN 13 • LISTOPAD 13 • CENA: 10 KČ

chtěli jsme udělat
hezkou obálku,
ale řekli jsme si

NE

Obsah

3 Editorial
4 Truňk se představuje: Alena Trchalíková

David Macháček

*„Být šťastný
je nejlepší
odpověď“*

strana 5-11

- 12-13 O ubývání
14-17 Studenti z Martiniku na GUH
18-19 Dotazník Marcela Prousta - Tomáš Pavlica
20 Dějepisná exkurze Mikulčice, Hodonín
21-22 Letní brigáda aneb exkurze do call centra
24-25 Národonpis na GUH
26 „Czech this out“ - Olga Jankov
27-28 Olga, studentka ze Srbska
29 Hrůzy v hradišťské věznici
30-33 Fotogalerie: GUH – stavební úpravy stravovacího objektu
34 Usmívejte se!
35 Slovácké slavnosti vína a otevřených památek 2013
36 Truňk zve na rozby literárních děl
37-42 Křížovatky poezie
43-44 Popřehazovaná jména
45-47 Tvorba

Editorial

A hoj všichni!

Nový školní rok, nový truňk. S malým zpožděním, o to lepší. Co v něm najdete? Pro začátek vás seznámíme s nejmladším členem uměleckého sboru Slováckého divadla – Davidem Macháčkem. Dozvíte se něco o Martiničanech, které potkáváte na chodbách naší školy, dále o tom, jaké to je brigádovat jako operátorka v call centru a zjistíte, jak si užívá pobyt v Česku srbská studentka Olga Jankov. Taky vás pozveme na rozby literárních děl a na křížovatky poezie. Že nevíte, co to je? Nebojte, my vás v tom nenecháme.

Nechci prozradit úplně všechno, tak snad už jen závěrem – na konci časopisu na vás opět čeká zábavná tajenka. :-)

Příjemné čtení,

Zuzana Sovišová

“There are so many people out there who will tell you that you can't. What you've got to do is turn around and say 'watch me'.” – Unknown

Álena Trchalíková

Jméno a příjmení:

Álena Trchalíková

Třída: 4.B

Koníčky: fotografování, hudba, filmy, čtení, malování

Co po GUH: Nějaký obor spojený s biologií či chemií.

Oblíbený film: Fontána, Černá labuť, Čistá duše, Útěk do divočiny (+ samozřejmě Alenka v říši divů :))

Oblíbená kniha: Obraz Doriane Graye, Alchymista, My děti ze stanice ZOO, Úžasná Zeměplocha, Sto roků samoty, Navzdory básník zpívá, ...

Oblíbená hudba: Jim Brickman, Amy Winehouse, Oasis, Inekafe, Charlie Winston, Janis Joplin, Ska-P, J. Nohavica a spoustu dalších.

Co mi dal/vzal Truňk: Přinesl mi zajímavé myšlenky a názory od jiných autorů. Nevzal mi asi nic.

Co mi dalo/vzalo GUH: Dalo mi spoustu skvělých přátel, zkušeností a vědomostí. Na druhou stranu mi vzalo pár hodin spánku.

Největší zážitek na GUH:

Skvělé zážitky mám hlavně z třídních výjezdů a kurzů. Ostatně každý den je svým způsobem zážitkem.

Na koho budu vzpomínat: Na všechny, které mám ráda.

má nejoblíbenější podzimní fotografie

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď

David Macháček je nejnovejším a zároveň také nejmladším členem uměleckého souboru Slováckého divadla. V následujícím rozhovoru máte možnost se dozvědět, jak se tento čerstvý absolvent brněnské konzervatoře do Hradiště vůbec dostal, jak vlastně probíhá život za divadelní oponou, nebo proč je rád, že není na DAMU.

Jak ses vůbec dostal k divadlu? Co Tě na něm nadchlo, zaujalo?

K divadlu jsem se dostal v sedmém třídě. Víceméně to odstartovaly učitelky, protože nevěděly, co se mnou, byl jsem hrozně interaktivní a furt jsem do všeho kecal. Tak teda říkaly: „Prosím vás, dejte toho kluka někam.“ Takže jsme začali vymýšlet, co se mnou, a zjistili jsme, že existuje nějaký dramatický kroužek, kam jsem začal chodit. A v té sedmé třídě jsem během pár okamžíků zjistil, že je to asi to, co chci dělat. Rozhodl jsem se pro divadlo a šel jsem si za tím. V deváté třídě jsem se dostal na konzervatoř a od té doby mě to drží.

Takže jsi nic jiného v záloze neměl?

Já jsem si pak v podstatě ani žádné přihlášky nepodával. Pro jistotu jsem měl v záloze pedák v Litomyšli, ale já jsem chtěl za každou cenu na konzervatoř a ještě za každou cenu do Brna.

A tam jsi studoval přesně jaký obor?

Je to přímo obor dramatické umění, takže i zpěv, tanec, všechno dohromady. Což je na tom prostě to nejkrásnější, že člověk si projde

všemi třemi kategoriemi. Já jsem za to vděčný.

Neodrazovali Tě třeba rodiče tím, že si herci málo vydělávají, že se neuživíví?

Zajímavé na tom je, že člověk pochopí až v praxi, že si herci málo vydělávají. Všichni si myslí, že si herci vydělávají hodně, ale když přijde do praxe, tak je vlastně překvapený, že má stejný plat jako uklízečka.

To se samozřejmě ještě zlepší, doufejme, že to bude stoupat, ale je to o letech, o zkušenostech, o praxi a hlavně o státu, jak bude podporovat kulturu.

Jaká byla atmosféra v tvé třídě na konzervatoři? Vládla tam tvrdá konkurence, nebo jste se spíš podporovali?

Jistěže byly situace, kdy to bylo vyhrocené, ale spíš vesměs jsme spolu vycházeli. Já jsem naopak vždycky všem všecko přál. Ta rivalita tam je, ale je taková zdravá. Když se pozná, kdo je v tom ročníku slabší, tak se snaží nějak dosáhnout těch ostatních. A je pravda, že na konci jsme opravdu byli všichni vyrovnaní.

Co zas oproti tomu vím třeba v Praze, tak tam si třeba dělají opravdu naschvály, že si dávají střepy do bot a dělají si ty klasický hnusárny. Tomu jsem já nikdy nevěřil, ale teď

vím od kamarádů, že to tak funguje. Ale v Brně tohle není.

Jakým způsobem vlastně probíhá na konzervatoři závěrečná zkouška?

Ve čtvrťáku se udělá klasická maturita z angličtiny, češtiny, dějiny divadla, teorie dramatu a plus jsme ještě měli herectví. Většinou se za ten školní rok udělají dvě představení: tragédie a komedie. A my si pak můžeme vybrat, v čem chceme maturovat, v čem máme větší roli, protože to bývá, že v jedné hře máte malou roli, pak zase velkou.

Když už máš vlastně teď za sebou čtyři roky studia, měnil bys nějak to své rozhodnutí?

Ne. Nijak. Šel bych znova na konzervatoř. Akorát jsem pak už na vysokou školu nechtěl. Nejdřív jsem si říkal, že chci, ale pak jsem

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď

si uvědomil, že bych znova studoval to samé. Praxe je daleko důležitější než studium.

Máš třeba nějakou vysněnou roli?

Je pár rolí, které bych si chtěl zahrát, ale jakože bych se modlil, abych je dostal, to ne. Třeba Blbec k večeři, zahrát si Pignona – blba, Sluha dvou pánu, Truffaldina třeba, nebo v Pokrevních bratřech Mickeyho...

Kdo je tvým hereckým vzorem?

Mám pár hereckých vzorů, lidí, kteří mě vždycky odbourají a cím víc je vídavám, tím lepší pro mě jsou. Třeba, teda pouze herecky, musím říct, Jiřinu Bohdalovou, Vladimíru Menšíka. A dál třeba Zuzana Bydžovská, Ivan Trojan, Ondřej Vetchý, to jsou taková esa.

Máš stanovenou nějakou pomyslnou metu například v podobě Ceny Thálie, Ceny Alfréda Radoka, angažmá v Národním divadle?

(smích) No, zrovna za současné situace podle mě angažmá v Národním divadle není úplně nejlepší. Ale vysněné divadlo taky nemám. Já jsem vždycky říkal, že bych chtěl dělat divadlo a dělal bych ho, i kdyby to bylo zadarmo.

Určitě jsem si ale vždycky říkal, že chci dosáhnout nějakého ocenění, že si někdo všimne mojí práce

a toho, že tomu obětuji opravdu všechno. Nic konkrétního ale vysněné nemám, potěší mě jakákoli cena.

Máš pro učení se role nějaký zvláštní způsob, nebo se to liší s každou postavou?

Já nevím, já se snažím do každé role dát něco ze sebe. První se teda učím text, protože se mi úplně nelibí spoléhat se na zkouškách na nápovědu, nebo že mi to někdo nahodí. Jsem radší, když už to umím a vím, co říkám. Nejdřív si rozeberu celou větu, abych pochopil, o čem to je, a když už vím, tak mi to leze do hlavy samo.

Užíváš si potlesk?

To je právě důvod, proč jsem se rozhodl, že to budu dělat. To je asi ten nejkrásnější pocit, když to diváci fakt ocení a když ještě na konci stojí... To jsou opravdu pocity, které se nezapomínají. To je strašná škoda, že v tu chvíli, kdy je to absolutně nejlepší, tak to končí. Ale zase se má asi v nejlepším přestat.

Zbývá Ti jako herci ještě vůbec nějaký volný čas, který by sis mohl užívat?

To je právě zvláštní, že jsem se toho vždycky bál, že budu v jednom kole, a kupodivu to tak vůbec není. Já když jsem studoval, tak to bylo daleko horší, tak jsem opravdu ráno začínal v osm a končil jsem večer v osm. Nejtěžší jsem to měl, teda ne že bych se nějak litoval,

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď'

v období maturity, kdy jsem maturoval, zároveň jsem dostal angažmá tady a musel jsem začít zkoušet, a zároveň jsem udělal konkurs do muzikálu Kočky v Městském divadle v Brně.

Ale teď, když jsem tady, tak si právě užívám toho, že mám strašně moc volného času. Zkouší se třeba jen od osmi do jedné hodiny a pak se hraje zase až večer v sedm, takže já mám mezi tím čas, já si konečně až teď začínám užívat sebe. Začal jsem chodit cvičit, plavat, jezdit na kolečkových bruslích. Na to předtím vůbec nebyl čas, ačkoli mě to vždycky hodně bavilo. Když jsem měl za studia volnou chvíli, tak jsem šel spát.

Jak ses vůbec dostal ke Slováckému divadlu?

Ve škole jsme věděli, že je to velmi uznávané divadlo a pak se vědělo o tom, že tady hostuje Květa Fialová. A všeobecně jsme věděli, že je fakt dobré a že se tady dělá strašně moc rozmanitých her. Ale vlastně nikdy mě nenapadlo, že bych jako mohl tady skončit. Já jsem se nedostal na vysokou školu na DAMU do třetího kola a strašně mě to popudilo. Takže jsem byl hrozně naštvaný a sedl jsem k internetu a našel jsem si všechna divadla, kromě Prahy, na tu jsem zanevřel (*smích*), a obeslal jsem je s fotkou a termínom představení, že bych jako chtěl angažmá. A vlastně jediné divadlo, které se ozvalo, bylo právě Slovácké

divadlo. Vůbec mě nenapadlo, že by se zrovna oni ozvali, protože divadla jsou fakt plná, jsou narvaná a není možnost se někam dostat. Ale tady jsem měl zrovna štěstí, že Honza (*Horák, pozn. redakce*) odcházel. Takže mi pan ředitel napsal, že by možná měl zájem. Přišel i s dramaturgyní Ivou Šulajovou, já jsem jim ukázal monology, zapíval jsem jim a tak jsme nějak hovořili. Vím teda, že se rozhodovali mezi klučičím typem a mužným typem, tak jsem rád, že se nakonec rozhodli pro kluka (*smích*).

Navštívil jsi Slovácké divadlo už předtím, než jsi obdržel angažmá?

Nebyl jsem tady nikdy, protože jako během studia člověk fakt nemá šanci. Ale viděl jsem samozřejmě záznamy v televizi, co byly – Harold a Maude a spoustu jiných. Já jsem měl teda vždycky dáno, že bych chtěl na vysokou školu, takže jsem se ani o okolní divadla nezajímal, ale když to přišlo, tak jsem byl z toho nadšený.

Kam konkrétně ses do Prahy hlásil?

Na DAMU na činohru a pak jsem se hlásil na JAMU na muzikál a taky na činohru. Na JAMU jsem vlastně do druhého kola ani nešel a na DAMU jsem se nedostal do třetího. Já jsem ale nakonec strašně šťastný, protože bych se tam trápil, a mám tam pár kamarádů, kteří se trápí. Jsem rád, že to osud tak zařídil.

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď'

Nelituješ, že Ti nevyšlo studium nebo angažmá v Praze, která nabízí mnohem větší možnosti dalšího uplatnění ve filmech nebo seriálech?

Já rozhodně nikdy ničeho nelituju. Všechno je tak, jak má být. Jestli tam jednou budu, tak se tam dostanu, anebo jestli tam nemám být, tak budu šťastný tady. Nějak jako nemám nic naplánováno. Chci být šťastný a pro to budu dělat maximum.

Jak reagovali rodiče na to, že budeš žít a pracovat tak daleko od domova? (pozn. David pochází z vesnice Ostrov u Pardubic)

Oni už byli víceméně zvyklí na to, že jsem byl od prváku v Brně a jezdil jsem domů jednou za čas. Strašně moc mi vyhovuje být někde jinde a vidět je třeba jednou za čtrnáct dní nebo jednou za měsíc, protože mám pocit, že si daleko víc předáme, než když se vidíme každý den a už si začneme lézt na nervy. A oni jsou, myslím, nadšení z toho, že jsem právě tady. Mamka se tady právě byla podívat i v divadle a byla nadšená z toho, jak je to tady krásné.

Takže to zvládám jako v pohodě a jsem rád, že jsem takhle daleko. (*smích*) V dobrém slova smyslu.

Jaké je to být nejmladším členem divadelního souboru?

To, že jsem nejmladší v souboru

mi ani nedávají najevo, já jsem samozřejmě připravený na to a čekám, kdy začne nějaká taková ta slovní šikana v dobrém slova smyslu. Tak čekám furt a zatím nic. Jako nějaké občas náznaky tam jsou, že mi jako dávají najevo, že jsem nejmladší a že si nemůžu nic dovolit, ale že bych nějak trpěl, to rozhodně ne.

Neměl jsi třeba obavy se setkáním s některým z herců, třebas s Tomášem Šulajem? Přeci jen je docela známý, získal Cenu Thálie...

Strach jsem rozhodně neměl, protože já tak nějak beru všechny lidi stejně. Já mám úctu úplně ke všem. To, že má někdo Cenu Thálie je krásná věc, ale furt je to člověk, není to pro mě bůh.

Chodíš se večer dívat na herecteké kolegy?

Chodím, chodím, hrozně mě to baví. Oni jsou fakt všichni hrozně talentovaní a skvělí. To jsem taky viděl jen málo souborů, kde by mi prostě nikdo nevadil. Tady, ať vidím kohokoli, tak všichni jsou pro mě strašně zajímaví a strašně dobrí.

Jaký byl Tvůj první pracovní den ve Slováckém divadle? Měl jsi předtím strach?

První moje zkouška byla na pohádku Jak neuvařit hlavu naměkkoo, včera jsem měl premiéru, přezkušoval jsem to

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď

po Honzíkovi Horákovi. Všechno to vlastně záleželo na mně, protože to je veliká role, která provází celým dějem. Tak to byly hodně velké nervy, to jsem se bál, že jakmile něco zkazím... A nakonec jsem přišel na to, že oni sami měli v té pohádce celkem guláš (*smích*). Myslím si, že ta zkouška proběhla dobře a to mně strašně moc pomohlo, to mě uvolnilo. Tady to prostě není takové, co jsem třeba poznal v Brně. Tam člověk se nesmí splést. Je to všechno pod dohledem, a jakmile člověk dělá často chyby, tak už je odsunutý na druhou kolej. Tady si ale všichni moc dobře uvědomují, že je to těžká práce a že jsou dny, kdy to prostě nejde.

Takže Ti příjde, že atmosféra mezi herci je tady uvolněnější než v Brně nebo Praze?

Určitě kamarádská. Člověk tomu druhému vlastně strašně pomáhá a všichni jakoby pozitivně naladění, což je úplně skvělé, protože se člověk nebojí na něco zeptat, nebo plácnotu blbost. Panuje tam fakt strašně krásná atmosféra, lidi se smějí a je to prostě veselé...

Slovácké divadlo vlastně „zá-sobuje kulturou“ celé okolí, celý okres...

No, je pravda, že jsem nezařil, že by město a vůbec kraj kolem byl tak strašně nadšen divadlem. Co jsem různě objížděl divadla, tak je to něco úplně jiného. Tady když se řekne Slovácké divadlo, tak okamžitě všichni vědí a všichni

tam byli a všichni mají předplatné a všechny herce milují. Ta vzájemná symbióza mezi diváky a herci je prostě neuvěřitelná, což v žádném divadle není, teda alespoň co já jsem zažil.

Ještě k tomu máte přes 8000 předplatitelů. To je pro tebe asi velký závazek, ne?

Tak pro mě je to závazek vůbec dělat divadlo, to je podle mě strašně zodpovědná práce dělat lidi šťastnými, nebo jim něco předávat... Sranda je, že oni dopracují a jdou se večer pobavit a my jdeme pracovat. Naštěstí mě to ale baví a naplnuje, jinak by to asi nemělo smysl, bez toho to ani dělat nejde. Já jsem strašně šťastný, že jsem něco takového vůbec našel. Většinou si totiž spousta lidí kolem mě, nemyslím v divadelním oboru, stěžuje na svou práci.

Jak na Tebe zatím celkově působí Hradiště?

Působí na mě právě strašně krásně. Já vyjdou ven a mám tady úplně všechno. Užívám si i toho, že jsou tady lidi hrozně pozitivně naladění, to jsem jako by taky nikde nezařil, samozřejmě jsou i výjimky. A je to fakt hrozně krásné město a je tady i teplo. Všechno si to užívám na maximum.

David Macháček: Být šťastný je nejlepší odpověď

Hradiště je pověstné svým folklorem. Máš už s ním nějakou zkušenosť?

Tím, že jsem z východních Čech, tak k tomu nemám nějaký vztah. Občas jsme teda s cimbálovou muzikou zpívali v rámci školy a to mě teda bavilo, ale že bych to jako nějak vyhledával... Ale že bych byl proti tomu, to rozhodně nejsem, mně přijde fascinující a tak krásné, že se ta tradice udržuje. To v Brně ani u nás není.

V jakých představeních se na tebe diváci mohou těšit?

Hrajeme Jak neuvařit hlavu naměkkoo, kde hraju nohu plameňáka. Pak hrájeme Dobře placenou procházku, kde dělám poštačku, andělíčka, anglického

sluhu... A teď se na mě můžou těšit v Lucerně, která bude mít premiéru 9. listopadu. Tam hraju muzikanta Sejtka. No a ještě teda hostuju v muzikálu Kočky v Brně.

Spousta tvých vrstevníků až nyní volí, čím se budou živit, ty to máš ale už za sebou. Měl bys pro ně nějakou radu, jak dobré vybrat?

To je strašně těžké, protože člověk může hledat i celý život. Já nevím, já se vždycky řídím podle srdce a podle toho, co by mě bavilo. Nešel bych ale nikdy něco dělat kvůli rodičům, i když si jich vážím a mám je rád. Hlavně si nějak rozšířit obzory, zjistit si co nejvíce informací a v dnešní době je dobré znát uplatnění. Ale radu nebo tak... Asi být šťastný, to je nejlepší odpověď.

O ubývání

Všeho nám neustále ubývá, jen s lety je to naopak. Mně nejvíce ubývá „starého gymnázia“. Jsem staromilec a novoty většinou vnímám jako prospěšný sice, ale ne moc chtěný pokrok kamsi. Ptáte se teď asi, co znamená, že mi ubývá starého gymnázia. Ubývá těch, se kterými jsem tu začínal. Čím dál tím častěji vzpomínám na časy, které z celospolečenského hlediska byly spíše lecčím jiným než dobrými. A přesto tu na gymnáziu i tehdy bylo dobře díky osobnostem, které tak či onak utvářely jeho obraz. Odcházejí ale. Odcházejí do důchodu, odcházejí jinam, odcházejí navždy. Napsledy pan profesor Jaroš, se kterým jsme společně s kolegou Lysoňkem sdíleli kabinet, když jsme byli na GUH noví a tak trochu jsme se v instituci ztráceli (kolega Lysoněk promine). Nelze nevzpomenout třeba na jeho skvělý přístup při organizaci historicky prvního z dnes již legendárních červnových kursů.

Je tomu bezmála měsíc, co ubyl kus gymplu úmrtního pana Kosa. Společenská konvence mi nedovoluje popsat naše první setkání, nicméně už tehdy mnohé napovídalo, že šlo o setkání s někým, kdo tu zanechá víc než výraznou stopu, byť ne pedagogickou. Potvrdilo se beze zbytku. Jak šel čas, zvykli jsme si s panem Kosem probírat při našich krátkých i delších setkáních na chodbách a jinde věci týkající se zahrady, domu, no a v neposlední řadě i ty „chlapské“ záležitosti. Jisto je, že ač se hovor točil kolem čehokoli, odcházel jsem vždy osvěžen na duchu. Pan Kos se totiž nikdy nemračil. Nepama-

tuji se, že bych jej za ta léta někdy viděl naštvaného, zamračeného, podrážděného. A neříkám to jen proto, že se to tak říkat má. Nejdou mi nezíštně pomohl, protože si nepamatuji, že by se byl kdy zlobil; stejnou měrou si nevzpomínám, že by kdykoli něco představovalo problém. „To, neřeš, to nech tak.“ Mrzí mě, že jsem mu nestačil za ty chvíle poděkovat.

Když je řeč o panu Kosovi, patrně tu není povolanějších, kteří by mohli zavzpomínat, než jsou naše paní uklízečky. A když jsme si o něm povídali, jen potvrdily výše uvedené. Jak moc tu chybí, je podle nich vidět na každém kroku. Jak moc chybí jim, svým přátelům a rodině, pro kterou žil, je nabíledni. Nepřetrvárený člověk: „Co si to za uklízečku, když sa bojiš pavúka.“ Bonviván: „Nekuř, ráči si vypij.“ Optimista: „Napište tam, že Kos byl každé ráno naše sluníčko. Nikdy nepřipustil, aby mezi ním a námi vznikly dlouhodobě nepříjemné vztahy. Při každé společné akci jsme se dobře bavily.“ Takto na něj vzpomínají jeho „podřízené“.

Aby bylo jasno, pan Kos měl chybou jako každý z nás, ale o tom tahle vzpomínka být neměla. Když jsem kdesi četl něco ve smyslu: nikdo nemůže nikdy nikoho nikomu nahradit. Nevím, jestli to platí úplně, ale pro tuto školu to v případě školníka Jana přinejmenším dost dlouho platit bude. Pro mě stojí u těch dveří pořád a kdykoli tudy ráno jdu, hlasitě odpovím na pozdrav.

Studenti z Martiniku na GUH

Už přes měsíc můžete na chodbách našeho ústavu potkávat čtyři nové velmi sympatické tváře. Jde o studenty z Martiniku, což je ostrov v Karibském moři, kteří jsou zde na 3 měsíce na výměnném pobytu. Moje rodina je hostitelskou rodinou pro jednu z nich a tak Vám s ní i dalšími třemi Martiničany přináším rozhovor.

Why did you want to take part in an exchange with students from the Czech Republic?

Aurelie Brunetta: I wanted to take a part in the exchange because I love travelling and meeting new people in new countries.

Morgane Huguet: I want to take part in the exchange to improve my English and discover new things. But why I chose Czech Republic? I chose it because we had the choice between Spain and here. I chose the Czech Republic because I already knew Spain, and I thought that discovering a totally new country and new culture could be definitely better.

zleva Aurelie Brunetta, Tibaud Jean-elie, Michal Charvát a Morgane Huguet

Studenti z Martiniku na GUH

English... All of these facts became the reasons why I am here today in this beautiful country..

Your sojourn is for three months and a third is already behind you. What were your expectations and what is the reality?

Tibaud: I have no idea what happened last month. It has been too short! My expectations were to improve my English as much as possible, to help and get help from other students who, like me, would like to exchange somehow. (Talking English, French, Czech because I also would like to learn Czech, opravdu.)

Aurelie: I hoped to have a good and nice family and correspondent, to help me in English. The reality is like I hoped, it's perfect.

Andrea: Before coming to Czech Republic, I hoped that I will meet nice people, be in a good family, and such basic positive expectations. In fact I didn't really think about specific points, but I just had confidence in that trip. And the reality is really amazing. I live more than I expected or than I could imagine. When I leave, I'll really miss that country.

Morgane: Long story short the reality is better than my expectations. I wanted to have nice host family, discover their town, discover Prague, meet new people. And all these things happened.

What do you think about Czech people?

Morgane: It's a hard question... In my opinion Czech people are all different, I can't say how they are. They are curious about us, they are friendly and nice...

Tibaud: The world is made of differences between people and after one month here I wish I can tell you now that I really like their friendship and subjects of conversation, their ways to learn, their mentality, and how they live their life. Even if it's sometimes difficult to integrate a group we don't know.

Andrea: Such a general question. Czech people are very welcoming, very interesting and interested in foreign people and also thoughtful towards them. That's what I feel in my circle here.

Aurelie: Czech people are smiling and very nice with us.

Are there any differences between living in the Czech Republic and in Martinique?

Andrea: Of course there are many differences. First, there is the climate. In Martinique it's always between 25 and 32 degrees so that point changes very much. Then, there is the school system in high school which is also completely different. Here I finish school early in the afternoon or at 3:30 pm maximum.

Studenti z Martiniku na GUH

So I have the choice between going back home or doing something with friends while in Martinique we finish at 4 or 5pm so I just have the time to go back home and do my homework. Here the life is cheaper than in Martinique. So I can do more things. There are many nice cafes or pubs in Czech Republic that there aren't in Martinique. So here there are more possibilities if you want to hang out with friends.

Aurelie: There are many differences but the main differences, for me, are the heat and the sea, generally, in my class when I look outside I see the sea. And it's cold in the Czech Republic (just a little for you but a lot for us).

Morgan: Yes there are. School is different. You start latter than us, and finish earlier. Your lessons take 45 min and our 1 hour. You can hang out after school easily. For us it is more difficult when we finish school at 5 pm and some of us have to take 1 hour to go home. And we don't have nice bars, or coffee shops. Home life is not really different.

Do you like Czech food? What do you think about food from our school canteen?

Morgane: Yes I like Czech food, or almost everything... And the food in school canteen is not that bad, it's almost the same as ours.

*Michaela Šnajdarová a
Andrea Vildeuil*

Aurelie: Czech food is very different, for example you don't have dessert and sometimes you eat sweet meal. I prefer food from your school canteen because it's better.

Tibaud: Czech food is so much different than the one I'm used to. I usually eat French meals or Martinican meals, Italian food, and so on. But for me it's a great experience to change these habits by eating sweet meals, soup more often. But I love them all! (almost) The food from your school canteen? I really prefer the one my host family cooks.

Studenti z Martiniku na GUH

Andrea: I really like the way Czech people cook. The food from your school canteen is different from what I eat at home but I think it's not so bad, I like it too.

What do you think about Czech girls/boys, do you like them?

Andrea: Czech boys are nice. But I think it's like everywhere, there are different types of boys so according to me, some of them can be pretty well and some other ones quite less. But don't worry I have a general good point of view about it.

Morgane: This question is a little bit weird... But I think that there are cute and less cute boys like everywhere in the world. But, in my opinion, I think that maybe here there are more cute boys than in Martinique.

Have you already ha any experience that you will never forget?

Aurelie: I will never forget my new friends and my extraordinary experience with you.

Morgane: Yes! Life with a new family, in a new country, with a different language, I will never forget it!

Andrea: Sure, I have already lived amazing experiences that I'll never forget and I hope there will be more.

Dotazník Marcela Prousta - Tomáš Pavlica

Z čeho máte největší strach?
Nepochopení.

Jaká vlastnost Vám na sobě nejvíce vadí?
Lpění na dodržování pravidel.

Jaká vlastnost Vám nejvíce vadí na ostatních?
Nevypočitatelnost.

Jaký je Váš nejoblíbenější hudební skladatel?
Jean Sibelius.

Kdo jsou Vaši nejoblíbenější básníci?
Emily Dickinson.

Kde byste nejraději žil/a?
Na Slovácku.

Jak byste chtěl/a umřít?
Spokojený.

Na co byste nejvíce chtěl/a mít talent?
Na hudbu.

Jak si představujete dokonalé štěstí?
Milovat a být milován.

Kdo je Vaším největším snyšleným hrdinou?
Karotka Rudykopalsson.

A kdo je Vaší největší snyšlenou hrdinkou?
Esmeralda Zlopočasná.

Dotazník Marcela Prousta - Tomáš Pavlica

Čeho si nejvíce vážíte na svých přátelích?
Spolehlivosti.

Kdo v reálném životě je pro Vás hrdinou?

Lidé, kteří příliš nemluví o tom, co je potřeba udělat, a prostě to udělají.

Pro které chyby máte největší pochopení?
Nedokonalost.

Jakou vlastnost máte na sobě nejraději?
Vytrvalost.

Co Vám vadí ze všeho nejvíce?
Zatvrzelost.

Jaký je momentální stav Vaší myslí?
Rozpačitost.

Jaké je Vaše motto?
Ráno je moudřejší večera.

Za vyplnění dotazníku za redakci Truňku děkuje Milan Štěpita

Proustův dotazník – série několika desítek otázek. Byla to populární francouzská společenská hra z konce 19. století. Tento dotazník, který osobními otázkami a rychlými odpověďmi prozradí opravdovou povahu zpovídaného, proslavil spisovatel Marcel Proust. Po slavném spisovateli se jmenuje proto, že se zachovaly jeho písemné odpovědi z doby, kdy mu bylo 13 let a pak o sedm let později.

Otázky položené výše kopírují Proustův dotazník, jenž byl předkládán účinkujícím osobnostem ve Svobodné Evropě.

Dějepisná exkurze Mikulčice, Hodonín

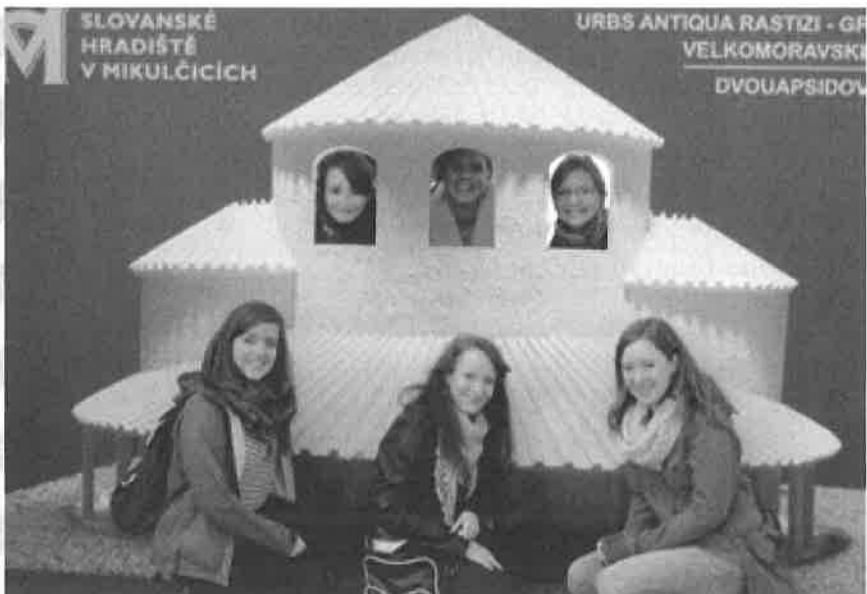
Ve středu 2. 10. se jistě nemálo lidí divilo, proč je nástupiště č. 26 plné lidí a ještě k nim stále další přibývají. Ano, byla to velká akce GUH, které se zúčastnili všichni studenti druhých ročníků a sext.

Třemi autobusy jsme hromadně vyrazili do slovanského hradiště v Mikulčicích, kde jsme jako první vešli do návštěvnického centra – Pavilonu I. Tam jsme si poslechli zajímavou historii hradiště, prohlédli archeologické nálezy z tamního okolí, včetně desetimetrových dubových člunů, typických slovanských ozdob - gombíků a následně jsme přešli do Pavilonu II. Pavilon II je „druhý“ mikulčický kostel, kde jsou kromě jeho základů zakonzervovány a otevřeny také kostrové hroby. Byla zde zajímavá audiovizuální prezentace, která nám

představila všech 12 kostelů, které se v hradišti nacházely. Následovala volná prohlídka celého areálů a odjezd do Masarykova muzea v Hodoníně.

V muzeu T. G. Masaryka jsme se dozvěděli vše o jeho rodině, přátelích, životě, a také o tom, jak se snažil o vznik Československa. Výklad byl doplněn dvěma audiovizuálními programy a závěrečným filmem. Abychom si zkrátili čekání na další skupinu, mohli jsme si prohlédnout výstavu „Hodonínské botky pro strýce i tetky“ a je pravda, že někteří studenti zde měli velmi bujnou fantazii, co se bot týče. Po setkání s druhou skupinou jsme vyrazili zpátky domů.

Za exkurzi děkujeme všem zúčastněným profesorům.

Letní brigáda aneb exkurze do call centra

„Dobrý den, u telefonu Trchalíková, společnost ----; hovořím s majitelem telefonu panem/paní -----?“

Každý z nás podobnou větu již někdy zaslechl. Říkáme si, jak jsou otravní, kde berou naše čísla, a co po nás opět chtejí. Vždyť naposledy volali maximálně před půl rokem. Nabídky, akce, slevy, výhody, bonusy. Ale já nic nechci! Už mi nevolejte!

Úhel pohledu nepříliš nadšeného zákazníka. Jiná situace ovšem nastává, pokud se za operátorem skrýváte vy. A cesta nemusí být nijak daleká. Stačí, tak jak tomu bylo u mě, že mi nevyšla domluvená brigáda. Nadešel tedy čas pro inzeráty na internetu, kde se každá druhá nabídka týkala aktivního telemarketingu a to zejména brněnských společností. Volat ostatním a snažit se něco prodat? Být příjemný i na ty, kterým neříká nic slovo slušnost? Nabízet produkty mi neznělo příliš lákavě, ale byla jsem nadšená z možnosti získání nových zkušeností. Jaké je to být na té druhé straně? A proč to tedy nezkusit?

Po rozhodnutí, že mi nevadí cestování do Brna, jsem odpověděla na inzeráty několika místním firmám. Chyba! Volných míst je totiž dost, takže se vám ozvou opravdu všichni. Pohovory jsem absolvovala u dvou nejrychlejších společností. Každý z nich trval přibližně dvě hodiny. Vyzkoušeli si, jak dokážete

komunikovat, ať už s lidmi přímo nebo po telefonu. Někde vám oznámí ihned, jestli jste přijati, jinde vám zavolají. Slyšela jsem, že na těchto pozicích berou tak osm z deseti uchazečů. A mezi těch dvacet procent jsem nakonec nepatřila.

Vybrala jsem si pro mě tu sympatičtější společnost. Po absolování školení jsem byla nachystána na práci, ovšem jen teoreticky. Praxe byla trochu horší, hlavně první hovor. Přece jen je trochu rozdíl mezi voláním s kamarády a nabízením služeb neznámým lidem. Ostatně, prvotní nervozita byla poražena a pak započal krutý boj – s lidmi samotnými.

Je zvláštní poznávat svět hlasů. Už po první reakci zákazníka operátor většinou tuší, co přibližně bude následovat. Lidé byli různí – nepříjemní či přátelští, upovídani či naslouchající, nedůvěřiví či důvěřiví, se smyslem pro humor nebo humor postrádající. Někteří poslouchali s opravdovým zájmem, jiní jen proto, že jim připadalo nevhodné hovor položit. Někdo se zajímá více o vás než o nabídku, jiný vás oslovouje „beruško“ (ten zákazník byl skvělý) a někdo jiný vám pro změnu vynadá, co ho rušíte, když momentálně vůbec nemá čas (ano, člověk který nemá vůbec čas, běžně bere hovory).

Letní brigáda a nebo exkurze do call centra

Ale bohužel, operátor si čísla nevybírá.

Práce je poměrně náročná jak psychicky, tak pro mě i z hlediska dlouhého cestování. Po třech týdnech jsem odešla se zajímavými zkušenostmi a zjištěním, že taková práce by mě uživila nemohla. Nejsem totiž nevhodnějším typem na takovou pozici. Buď to pro zákazníka výhodné je, anebo není. Nic mezi tím jsem neznala.

Ale určitě nesmím zapomenout na jednu důležitou věc. Rozumím těm, kteří nemají o hovory tohoto typu zájem. Většina to slušně povídela a rozloučila se. Ale co nechápu, jsou lidé, kteří si na telefonních operátorech řeší své mindráky a snaží se být co nejvíce nepříjemní. Těm bych doporučila, aby si uvědomili, že na oné druhé straně se nachází také jen člověk.

Získat řidičská oprávnění sk. AM, A1, A2, A, B pomůžeme i Vám.

AUTOŠKOLA

STRNAD - PĚRKOVÁ

Na sk. B velmi výhodná cenová nabídka

- Poskytujeme výuku a výcvik na osobní automobily a motocykly
- POCTIVĚ PROVÁDÍME VÝUKU A VÝCVIK
- Autoškola na Střední škole průmyslové, hotelové a zdravotnické přímo v centru UH
- Možnost platby na splátky bez navýšení
- Dle Vašich časových možností
- Učebnice autoškoly a výukové CD zdarma

Přihlásit se můžete přímo v autoškole na ulici Kollárova 617, nebo nás kontaktovat na:

605 766 134 www.autoskolastrnad.cz

776 218 898 www.autoskolaperkova.cz

Národopis na GUH

Ve dnech 9. – 10. 9. odjel autobus plný folklorních nadšenců za doprovodu pana prof. Rajmice a paní prof. Kraváčkové na chatu Radost do Vřesovic, kde se konalo naše krátke, ale zato nabité soustředění. Všichni byli po Slováckých slavnostech vína unavení, ale hned po ubytování jsme se vrhli do práce. Taneční složka se kromě oběda a krátké přestávky až do večera nezastavila a zpěvačky s muzikou šly stále slyšet přes celou chatu. Po večeři jsme asi ještě hodinku cvičili a pak už jsme dostali od našich vedoucích pohov. Na chvíli bylo v chatě ticho, ale to jsme porušili a udělali si menší besedu u cimbálu se zásobami ještě od slavností. Pořádně jsme si to užili, udělali mašinku přes celou

chatu a o půlnoci jsme byli zahnáni do pokojů, protože druhý den nás po snídani čekalo opakování celého čísla. Po obědě nastalo rychlé balení, úklid a smutný návrat domů.

Muzika s dívčím sborem předvedli své nové číslo hned ve středu 11. 9. ve školní aule, kde se konalo odměňování nejlepších studentů a profesorů na GUH v soutěži „Úspěch se musí odpracovat“. Naštěstí se nám to povedlo a odměnou nám byl potlesk z řad odměněných.

Brzkého nedělního rána 15. 9. jsme už v 7.15 strašili na GUH, protože nás čekalo vystoupení ve Slováckém divadle pro velké setkání stařešinů.

Národopis na GUH

V šatnách se všichni nasoukali do krojů, holky sobě navzájem zavázaly mašle a mohlo se jít na podium. Program jsme zahájili studentskou hymnou Gaudeamus igitur, následně zatančily holky karičky a jako párové tanec soubor předvedl boršické a častkov. Aby si mohli tanečníci odděchnout, vystřídal je na scéně také dívčí sborek s panem prof. Rajmicem a celá akce byla zakončena sborem Viva la musica. Potlesk a úsměvy na tvářích, kterými jsme byli odměněni, bylo to nejlepší, co jsme si mohli přát.

Za důkladnou přípravu moc děkujeme panu prof. Rajmicovi a paní prof. Kraváčkové.

„Czech this out“ - Olga Jankov

„Má hostitelská rodina se ničím nelíší od očekávání, neboť jsem žádná neměla.“

Jen trochu pootevřené okno do života Olgy, původem z vesnice blízko srbského města Kikinda, kde studovala na gymnáziu, která se dost troufale rozhodla odjet na rok do ČR, navíc bez možnosti návratu domů v jeho průběhu.

... A jejíž neobvyklost bychom zde neměli opomenout, ani když je od nás k nerozeznání.

O srbském systému školství:

Je velmi podobný našemu svou formou (základní škola – střední odborná/gymnázium – vysoká), na gymnáziu svým rozsahem učiva a částečně i jeho obsahem.

Liší se osmiletou povinnou školní docházkou + několikaletou povinnou výukou latiny na gymnáziích a středních zdravotních školách. Kromě toho nejsou zvyklí ve škole obědват a nemají ani školní jídelny.

Její hostitelka Karolína Kloudová (XA) tvrdí, že její mimoškolní život se v ničem nezdeformoval, či dokonce ani nezměnil. Přestože nepředstavují úplně konvenční rodinu, Olga dodává: „Všechno děláme spolu!“ – a to doslova. V českém jazyce udělala od doby příjezdu (srpen letošního roku) nečekaný pokrok, a přestože se nikde neúčastní kurzů češtiny, hovoří již skoro plynule, účastní se třeba i tanecních kurzů a ve třídě, kam s námi denně chodí (XA), už není cizincem.

Olga, studentka ze Srbska

Olga je velmi milá osmnáctiletá dívka, kterou můžete tento školní rok potkat na chodbách našeho gymnázia. Bude na našem ústavu studovat rok a její hostitelskou rodinou je rodina Karolíny Kloudové ze Sexty A. Proč se Kájina rodina rozhodla na rok přijmout studenta z cizí země? A proč si Olga vybrala právě Českou republiku?

Káji, proč jste se rozhodli být na rok hostitelskou rodinou pro studenta z jiné země? Čí to byl nápad, tvůj nebo rodičův? Proč jste si vybrali studentku ze Srbska?

Hostit jsme se rozhodli, jelikož si jako rodina myslíme, že každá nová zkušenosť je jak pro nás, tak i pro druhou stranu přínosem. Nápad hostit studenta ze zahraničí přišel už před dvěma lety, ale vzhledem k okolnostem to nevyšlo. A tak jsem se letos na jaře po svolení rodičů rozhodla odeslat kontaktní formulář do agentury AFS. Ohledně výběru

jsem měla jasno. Evropa či Jižní Amerika. V květnu nás navštívila paní se seznamem studentů a já měla hned vybráno. A proč zrovna Srbsko? Česko a Srbsko má podobnou kulturu a navíc je srbskina taky slovanským jazykem, a tak jsem doufala, že bude pro všechny snazší si rozumět.

Olga u Vás bydlí už více než měsíc, jak si rozumíte?

Zpočátku jsem měla obavy, zda si budeme rozumět, ale překvapivě jsme se rychle skamarádily. Teď ji už beru skoro jako svou druhou sestru.

Olga, studentka ze Srbska

Olga, why did you choose the Czech Republic for studying? Why do you want to learn Czech language? Do you think, that the Czech language is difficult?

At first, I wanted to go to some South American country, but than I realized maybe it would be a big cultural shock, so I decided to go somewhere in Europe, and Czech Republic seemed pleasant to me.

There is no special reason why I want to learn Czech (maybe because I'm a lazy person and Czech is easy for me, because it's similar to Serbian) I think it's plus for you to know any other language besides your native and English.

Olga, you have been here for over a month, are there any differences between living here and in Serbia? Do people

here behave in the same way like people in a Serbia? What do you think, what are the biggest differences?

Habits are similar, very similar. There are no big differences. Czech people are a little more organized.

Olga, what do you think about your family, do you like them? And chat about your classmates?

My host family are very similar to my real family, and of course I like them. Habits in their home are similar, there are no special rules, the atmosphere is relaxed. And classmates, hmm, they are nice but not so friendly.

Olga, what do you like and dislike about our country?

Let's just say there are more things that I like than dislike.

Hrůzy v hradíšťské věznici

Zivotní příběh Františka Kolečkáře, který patřil k týraným vězňům v uherskohradišťské věznici, je velmi interesantní. Setkání s tímto člověkem ve mně nechalo hluboký dojem a doslova jsem hltala jeho příběh.

Pan František se v necelých sedmnácti letech poprvé pokusil o emigraci do Rakouska, což se mu povedlo. Komunistický režim ho přesvědčil k návratu zpět do Československé socialistické republiky. Na hranicích ho čekalo nemilé překvapení v podobě ruských vojáků, kterým se musel legitimovat falešným občanským průkazem. Prozírávý ruský voják les prokoukl a pan František byl zajat. Po deseti dnech strávených v ruském vězení byl naložen s ostatními vězni do vlaku směr České Budějovice - Uherské Hradiště.

Následovaly čtyři měsíce tvrdého mučení v Hradišťské věznici, která byla v letech 1948 až 1949 přeplněná. Mezi nejsmutnější okamžiky patřil Štědrý den, kdy ho vyslychal dozorce Obšnajdr, Grebeníčkův učeň. Záminkou pro jeho mučení byl moták, který našel dozorce v jeho peněžence. Za to dostal dvě facky, až mu krev vystříkla. Dozorce měl celou dobu na stole pendrek a během výslechu několikrát do Františka začal bušit. Dlouho tomu pan Kolečkář odolával nemohl. Vyšetřovatel se ptal na různé věci, aby pozavírali co nejvíce

lidí. Pan Kolečkář týrání dlouho nevydržel a prozradil, co neměl. I kdyby byl člověk sebevrdší, tak se nenechá umlátit. Protokol podepsal skoro v bezvědomí. Soud proběhl až po odpykání trestu, ale i tak musel zaplatit pár tisíc korun za hnusy ve věznici, které snědl.

Dramatický začátek jeho života, pokračuje druhou emigrací, tentokrát do Ameriky. Po revoluci se s manželkou vrátil zpět do rodné vlasti a žije na Velehradě.

GUH - stavební úpravy stravovacího objektu

Fotografie k zápisu z KD č. 3

GUH - stavební úpravy stravovacího objektu

Fotografie k zápisu z KD č. 3

GUH - stavební úpravy stravovacího objektu

FOTOGALERIE

32

GUH - stavební úpravy stravovacího objektu

FOTOGALERIE

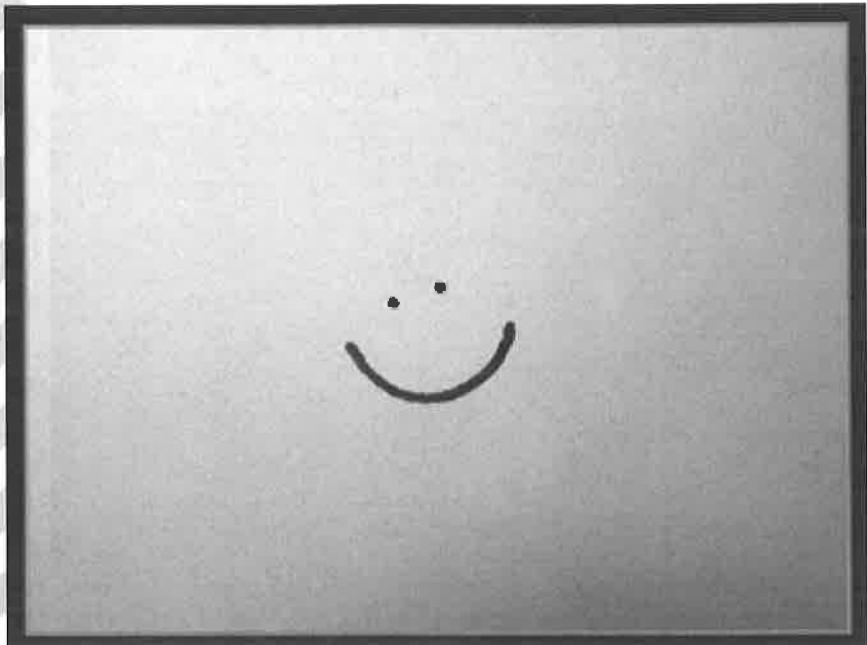
autor fotografií: Mgr. Richard Horký

33

Usmívejte se!

Pomalu se blížil podzim a já začínala na spolužácích pozorovat únavu, více stresu, chmurnější náladu a méně úsměvů. Je všeobecně známo, že s méně slunečnými dny klesá i naše nálada, ale já si myslím, že bychom proti tomu měli bojovat a nevzdát se veselých dní s příchodem podzimu.

Člověk se může snažit sám, ale když jdu po chodbě a míjím plno mračících se lidí, moc mi to na náladě nepřidá. Proto chci na vás všechny apelovat (a doufám, že se tohle sdělení dostane i k profesorům), že i když zrovna nemáte svůj den (a škola občas také není zrovna důvodem k radosti), nevzdávejte se dobré nálady! Život je na to příliš krátký. Usmějte se na ostatní, oni vám úsměv rádi oplatí. Nic vás to nestojí, budete mít hned hezčí den a ani ten příchod podzimu pak nebude tak pochmurný.

Slovácké slavnosti vína a otevřených památek 2013

Slovácké slavnosti vína se letos již po jedenácté uskutečnily ve dnech 6. – 8. 9. 2013. Opět měly velmi bohatý program, který letos ještě navíc obohatilo otevření věznice, kam přišel rekordní počet návštěvníků a určitě to stalo za to. Navíc vyšlo krásné slunečné počasí, takže nebylo co víc si přát.

Rozsáhlý jarmark, a následovalo představování mikroregionů na určených místech. Já jsem se souborem Handrlák z Kunovic vystupovala v Jezuitské zahradě a myslím, že se nám to povedlo.

Po odpoledním programu následoval ten večerní, kterému jednoznačně dominoval koncert

Pro mě slavnosti začaly průvodem z Vinohradské ulice, jehož letošní téma znělo „Do trhu do Hradišťa“. Jako každoročně se ho zúčastnilo přes 4 000 krojovaných, aby mohli předvést své bohaté kroje a představit svůj region. Během cesty na náměstí jsme si zazpívali, zatančili a pokoštovali víntko a burčák, což je pro slavnosti typické. Po našem představení na náměstí jsme měli volný program, během kterého jsem si prohlédla

orchestru Słuk a CM Harafica. Vystoupení bylo opravdu výborné a také bylo odměněno bouřlivým potleskem. Pak se všichni pomalu, ale jistě rozešli do sklepů ve Vinohradské ulici a na další známá místa za svými oblíbenými cimbálovkami, kde zábava pokračovala až do rána, a všichni se jako slušní lidé vrátili domů za světla. :-)

Truňk zve na rozbory literárních děl

Druhého září definitivně odzvonilo prázdninám a už přes měsíc nám zvonění taky organizuje čas. Rozvrhy se nám zaplnily více či méně oblíbenými předměty (popřípadě semináři, překvapivě také více či méně oblíbenými) a najít v nich volnou hodinu nemusí být zrovna jednoduché.

Takže pokud patříte mezi ty šťastnější, kteří mají ve středu odpoledne čas, zajímáte se o literaturu, nebo si třeba jen chcete doplnit znalosti k maturitě (nebo dokonce zapadáte současně do více zmíněných skupin), ráda bych vás pozvala na středeční rozbory literárních děl. Tyto rozbory, nebo chcete-li přednášky, na gymplu probíhaly už i v předchozích letech, nicméně letos by se mělo jednat o pravidelnou záležitost, a tudíž si zaslouží, aby na ně bylo patřičně upozorněno.

Přednášet budou podle domluvy p. prof. Krápek a p. prof. Štěpita, a pokud plán nenaruší pedagogická porada či jiná neodkladná záležitost, zcela určitě bude dodržována i plánovaná pravidelnost.

Bývá zvykem, že každá přednáška je předem ohlášena vývěskami na nástěnkách v přízemí a prvním patře hlavní budovy a jednou vývěskou také na dveřích učebny češtiny, ve které se většina přednášek odehrává (pokud nezklame technika), takže nemusíte mít obavy, že byste některou z

přednášek propásli.

Výběr literárních děl bude záležet zcela na pánech profesorech, nicméně v kánonu literatury k maturitě je zatím stále z čeho vybírat, a tak přednost dostanou nejspíš tzv. kanonizovaná díla, což určitě ocení především letošní maturanti.

Pokud váháte, zda jít na přednášku, když čist danou knížku máte teprve v plánu, myslím, že nejlepší je rozhodnout se podle toho, jestli vám nevadí, že až tu knihu budete číst, budete ji číst s vědomím, že už víte, jakým způsobem je možné na ni dá nahlížet, čeho je dobré si všimnout, co znamená ten či onen detail a podobně... Touha nechat se překvapit je pochopitelná. Na druhou stranu, pokud se nedáte snadno ovlivnit tím, co na přednášce uslyšíte, možná po dočtení knihy zjistíte, že ji vnímáte naprosto odlišně, a získáte tak mnoho cenných podnětů k diskuzi.

Myslete si, že by Obraz Dorianu Graye mohl být označen za „faustovský“ příběh? Věděli byste, které slovo vystihuje román Kdo chytá v žitě? A co takhle peklo? Který autor by vás do něj zavedl po horizontu? Nebojte se přijít a dozvědět se víc, nebojte se ptát, nebojte se polemizovat. Přednášky jsou k tomu ideální příležitostí.

Tak tedy: středa, 14:00, učebna češtiny. Snad se tam potkáme!

KULTURA

Dnešní doba je uspěchaná a na umění nezbývá čas. Toto je věta, pod kterou by se snad každý bez váhání podepsal. Její pravdivost pak dokládá i stále snižující se zájem o jeho náročnější formy. Řekněme si to narovnou: kdo má celý uhnaný po náročném dni chuť se prokousávat rozsáhlým symbolistním opusem s existencionálními motivy? A na druhou stranu nám vyplývá otázka: nevzniká nám tu jakýsi deficit? Není dobré se na chvíli odpoutat od materiálního světa neutuchajícího presu a ponořit se do hlubin tajnosnubných veršů? A nezasloužila by si celá naše společnost, jak říkal již Masaryk, trochu produchovnit?

Z těchto a dalších důvodů pro vás žáci Výtvarného oboru Oddělení Fotografie a nová média Základní umělecké školy Uherské Hradiště připravili pod vedením Mg.A. Marka Maluška projekt s názvem „Křížovatky poezie“. Sám název již poodhaluje celý koncept. V následujících týdnech (záleží především na povětrnostních podmírkách a aktivitě vandalů) se budete moci při čekání na pěších semaforech v centru města setkat s kaligramy, tedy obrazovými básněmi. Můžete se potěšit jak díly klasiků, tak původní autorskou tvorbou. Budete-li tedy chtít, můžete využít jinak nepříliš produktivního čekání a vnést do nekončícího shonu alespoň trochu poetična. Za pokus to rozhodně stojí.

KULTURA

Křížovatky poezie

Tak si kráčíte směrem ke gymnáziu, v uších sluchátka. Kroky slazený do rytmu hudby. Je to váš svět. Vy a hudba. Musíte se zastavit na přechodu, protože přeběhnout přes cestu, mimo zebru, se vám nechce. Zbytečné potíže po ránu. Čekáte, až na velkém semaforu blikne červená a rozsvítí se zelený panáček. Po očku pokukujete po projíždějících autech. Hudba v uších. Ale něco na semaforu vás zaujme. Sundáte si sluchátka a přistoupíte blíž. Je tam báseň. Na semaforu. Na křížovatce uprostřed Hradiště. Nasadíte sluchátka a přejdete chodník.

Už bylo dost dramatického úvodu, tenhle článek není hororovým příběhem. Je očekáváno, že práce studentů fotografie při ZUŠ UH. Na dvacet osm semaforech v centru byly přiděleny obrázky či montáže či kaligrafie či „jakchcetesitonazvěte“.

Nejen, že vám vřele doporučím, abyste si obešli i zbylé semafory, ale také abyste o nich přemýšleli a obohatili svého ducha v uspěchané době. Báseň je prý slavnost intelektu, tak se milí studenti elitního gymnázia ukažte!

Je to jasné, umění v galeriích, které jsou mnohdy liduprázdné již den po vernisáži.

Křížovatky poezie: rozhovor s Markem Maluškem

Marek Malušek je iniciátorem celého projektu

Marku! Co bylo podnětem k projektu poezie do centra?

Podnět je jasné. Už delší dobu se snažím vytvářet drobné výtvarné projekty, které se realizují mimo galerijní prostor. Většina z nich proběhla v rámci Galerie Myší díra. V posledních letech se realizuje řada podobných projektů u nás i v zahraničí. Dávají výtvarníkům daleko větší svobodu a navíc můžou ve svém přístupu reagovat na konkrétní prostor. V souvislostech s prezentací žáků výtvarného oboru ZUŠ jsem rád účasten vytváření prostředí, kde na konečné podobě prezentace výstupů mají převážný podíl tvůrci.

Bylo to volným pokračováním na umístění pian do pražských ulic?

Vůbec ne. Ondřej Kobza je můj dobrý kamarád. Ale nemáme spolu absolutně nic společného. Moc mu fandím a nedávno jsem si sám na náměstí Míru v Praze zahrál. Fandím všem dobrým nápadům, které do uspěchaných ulic měst vnáší alespoň něco, co dělá člověka člověkem. Ať je to hudba, obrázky či fotky.

V jaké podobě, kde přesně budou dílka umístěna a jak je najdeme?

V průběhu tvorby jednotlivých obrazových básní jsme dlouho hledali

ideální způsob instalace. V počátku nám připadala nejvýznamnější místa, ve kterých se protínají cesty lidí v jejich shonu z domova do zaměstnání a zpět domů. Frekventovaná místa, která mnohdy jsou místa, které lidé prochází každodenně, zastaví se, ale nemají k nim žádný osobní vztah. Bezwýznamné křížovatky v centru města, takové male pomníčky spěchu.

Do takových míst jsme chtěli nenápadně umístit kaligramy, obrazové básničky, které mohou upoutat oko svým grafickým ztvárněním a pokud skutečně zaujmou a přitáhnou pozornost kolemjdoucích...

Nejde samozřejmě o žádnou novou myšlenku, známé jsou kaligramy například od Apollinaire. Nemyslím si, že ani tato událost by byla jakkoli významná. Jsem ale přesvědčen, že napomáhat utváření kultivovaného prostředí je krásným cílem každého člověka a může to být zakotveno třeba jen v takových malíčkostech jako třeba - na zed' nalepit svoji autorskou poezii nebo báseň svého oblíbeného autora. Náš drobný projektík se měl původně jmenovat Poezie v centru, nakonec ale přišel jeden nejmenovaný z autorů, Michal Blecha, s bezvadným nápadem, který jednoduchým způsobem sjednotí teritorium instalací, využitím sloupů semaforů na významných křížovatkách Uherského Hradiště.

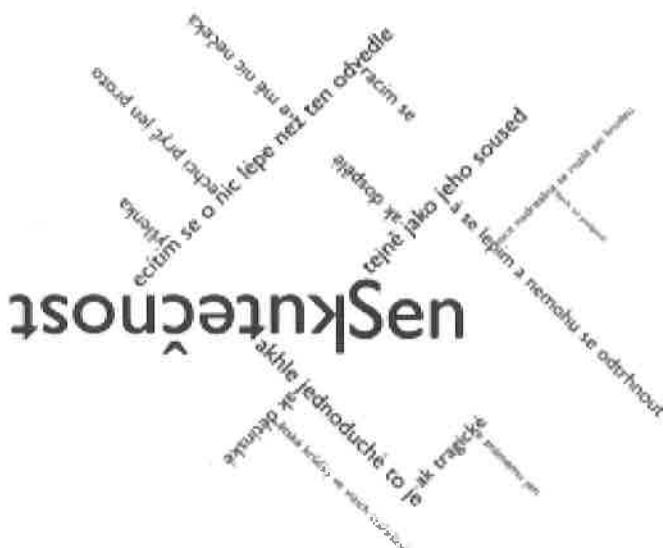
Křížovatky poezie: rozhovor s Markem Maluškem

To jsou přesně ta místa, která způsobují přerušení tepen spěchu ve městě. Kdo dokáže zpomalit, než mu naskočí zelený panáček, má na chvíli šanci vstoupit do jiného světa. Možná si uvědomit, co může být v životě důležité, a co obohatí lidskou duši. Takže proto křížovatky poezie.

Volba autorů i kvalita grafického zpracování básní je různá, nejméně zkušeným autorům je čtrnáct let a výuku navštěvují prvním rokem. Jiné jsou od ostrílených autorů, kteří letos budou na Základní umělecké škole v řadách absolventů a na gymnáziu v řadách maturantů. Nejde o to nabídnout poezii s přívlastkem, primárně jde o to udělat radost, vyvolat úsměv, potěšit. Všechna dílka jsou doplněna QR kódy, které informují o autorství a zároveň nabízí možnost nahlídnout na stránky našich dalších projektů.

Já s Markem nesouhlasím v jediné věci, nemyslím si, že tento projekt či nápad je bezvýznamný. Mě obohatila sama tvorba a čas strávený prací na jednotlivých kaligramech.

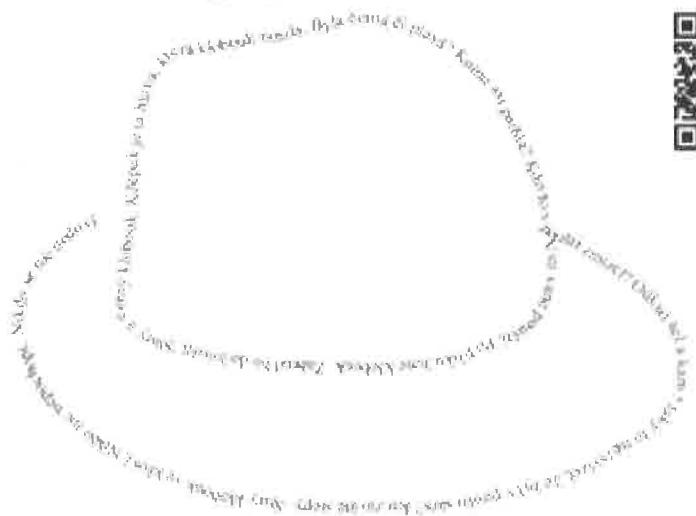
Zde pro vás malá ochutnávka – více na semaforech v centru.

Jan Hoferek | Bolesti žaludku těsně před devátou | autorský text a grafika

Křížovatky poezie

KULTURA

Voskovec, Werich, Ježek: Klobouk ve křoví | Barbora Valentová ▲

Jaroslav Foglar: Postup na vyndání ježka z klece | Kateřina Zábojníková ▼

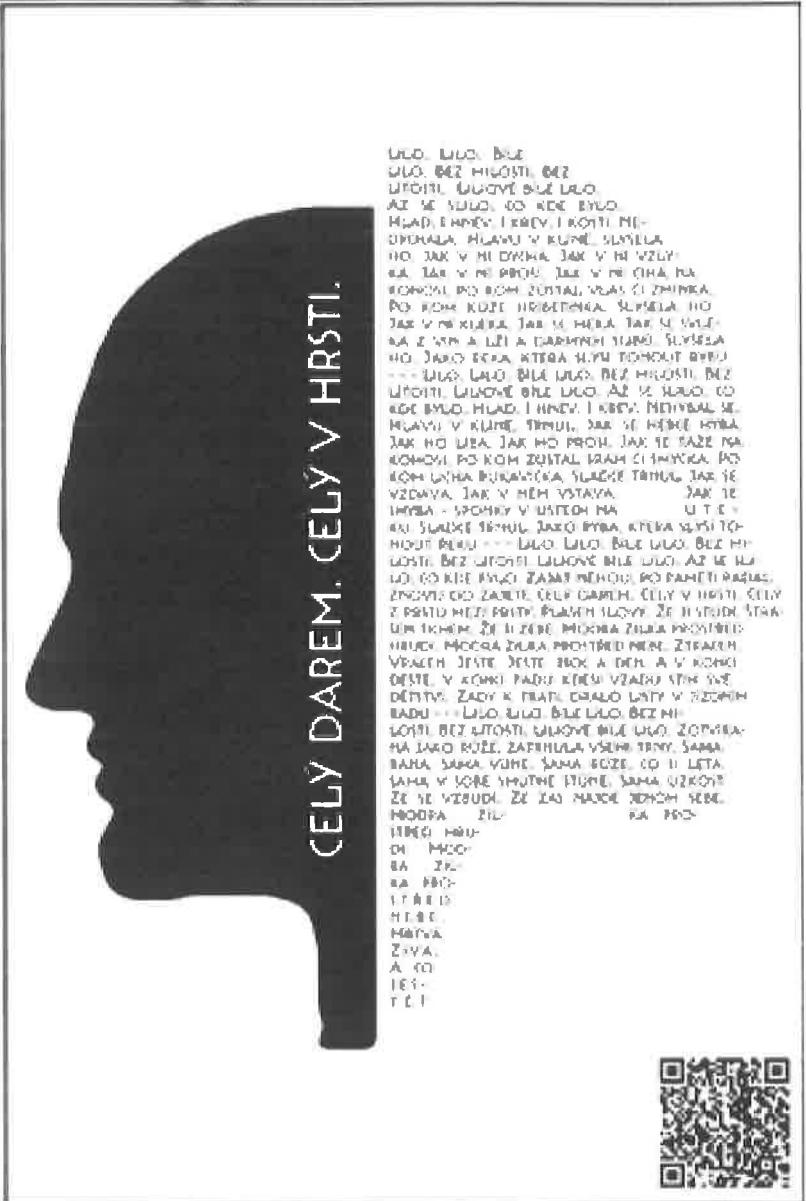
Křízovatky poezie

KULTURA

Iva Gejdošová | Ztracená | autorský text a grafika

Křížovatky poezie

Karel Šiktanc: Adam a Eva, Den druhý | Iva Gejdošová

Popřehazovaná jména

Zkuste správně poskládat jména našich profesorů (popř. administrativních pracovníků) a odhalit tajenku skrývající citát, jehož autorem je německý filozof a významný pedagog 19. století – Johann Friedrich Herbart. Pismeno „ch“ je vloženo do dvou políček.

KAEPKR

--	--	--	--	--

26

KISP

--	--	--	--

7

KBROASAT

--	--	--	--	--	--	--

23

NRNOA

--	--	--	--	--

1

ZABLEK

--	--	--	--	--

24

VOOSUAPUK

--	--	--	--	--	--	--	--

7

SIPTEAI

--	--	--	--	--

10

KYRHÓ

--	--	--	--

14

OALOAHKV

--	--	--	--	--	--

26

DALTOS

--	--	--	--	--

3

VOTKAVT

--	--	--	--	--

17

VOOKVATRIHAEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

15

Popřehazovaná jména

VONALIM

9	22

JALKAS

CZJCK

RAOZCPAKH

KETBO

SAVKAONAM

NOYSELK

RAOVUJAZMK

LAZRAV

KAORL

MACRTJ

LACHAMA

BLAZEK

LYSONEK

PSIK

BOTEK

MACHALA

RAJMIC

DOSTAL

MALINOVA

SALAJKA

HORKY

MANASKOVA

SOUKUPOVA

JEZEK

MAZURKOVA

STEPITA

KOLAR

ONDRA

TABORSKA

KRAPEK

POLAKOVA

VITKOVA

KRATOCHVILOVA

PROCHAZKA

VRZALA

TAJENKA:

Výsledek: Nuda je smrtelný hřich učitele.

Mezisvět (pro J.K.)

Tápaje ve smyslech klopýtal tůní,
hladina zčeřená, zrcadlům věrna

- co týče se chtíče, jenž v jazyce
vězí,
okraje neznaly příslušných mezí.

Možná je sen jenom satira vůní,
averze ke styku s reálnou tezí.

Strach z bílé vychází ze strachu z
černá.

Eva Sližová

Letem létem

Dechberoucí dech
a sluneční káva,
když hřbitovní mech
a asfaltu práva
jsou spektry.

Získaný jemnocit,
chápaný nebesy,
viděli otroci;
vzletěli nad lesy
jenom tak pro pocit.

Dechberoucí dech
a sluneční káva
tmě odpustí (ledem),
zář rozpustí (pro sebe)
a duše je zdráva.

Eva Sližová

GUH

Chodba prázdná. (Neexistuje...)
Jsem za blázna, když se zeptám,
proč uprostřed ten pár stojí?

Zvonek ječí, oběd volá,
vzdýt je to sebevražda holá
postavit se do fronty.

Zpátky na matiku,
ach bože, parabola,
nevýšlo to, zase ku...

Ozve se dunivý hlas,
těch největších velikánů,
aby do hlavinky to šlo snáz?
(Snad.)

Všechno brzo skončí,
čeká adrenalin "přechodu",
miluju tu svobodu!

A ráno zase,
kdo to na mě ze snu mluví?
Hodina, to ještě dá se...

Prostě GUH, co jiného?

Lucie Hůtová

Tvorba

TVORBA

DOBA

Na úsvitu zatemnění...
Stojíme a nevíme kudy kam,
postupně se všechno mění
a já si přeju chvíli se nehýbat.

Vidíš do dálky,
vždycky jsi to uměl.
A teď mi to přijde jako předěl,
tužeb a reality.

Znova se podívej,
jenom pro mě - prosím,
protože nenávidím klečet,
a všechny cnosti si dávno nosím.

Slunce nás zalévá,
jenže to není kouzelná zář
a ani žádný nebeský snář
nedokáže popsat hvězdu.

Znova se podívej,
jenom pro mě - prosím.
Najdi mi naděj,
kterou si schovám.

Lucie Hůlová

Tyjátr

Nade vši pochybnost
Být ztracen
A životu vstříc
Se rouhat cílům a ambicím

A se zavřenýma očima
Žonglovat s granáty
Nad minovým polem

A tam nás zastihne úsvit
Nebe se otevře vstříc všem d'áblům

Nevím, jestli jsem na řadě

Jan Hoferek

Tvorba

TEXT: JITKA KADLEČÍKOVÁ

TVORBA

Pro další pokus (listopad 12) (výbor)

JK

levá srdeční komora:

*nenávidím každé tvoje překročení prahu
nenávidím posměvačnou předvánoční Prahu...*

jsem hračkou na klíček.. s níž ses naučil si hrát
[a to i bez návodu k zneužití]
-plniš mne víc, než si troufám přát
& bereš mi víc, než bys mi směl dát...
tvaruješ mé bytí
do principu nálezů a ztrát

& naše duše pozbyly svých schránek už tolíkrát,
že jsou z nás málem bezdomovci..
jsme ti, kdo v záhybech svědomí chovají černou ovci
(a ve zlomku nádechu se z nás klubou lovci...)

pravá srdeční komora:

pod rouškou svojí nevěrnosti,
která vyvrcholila stejně politování hodně a k začervenání se jako já do všech těch
pulzuječích žen,
opomenul jsem hrozbu samoty v svém budoucím čase
pohlížel jsem na tebe jen čtverečkem levě a nahrubo vystříhnutým v touze ti
uniknout;
za jakoukoli cenu a kterýmkoli otvorem (a s kterýmkoli tvorem),
jež plála mi před očima jako stínítko přesvícené reality; jako filtr udusané
cigarety
značky Cíl...

a ve své marnosti a snaze nám slovy vynahradit mé prodlevy proplněné iluzí a
lžemi
(a mé srdce má pravdu a úsudek můj lže mi...)
narážím opakováně jen na zvrácené
způsoby, jak zdětinštěti

- škrtnu tedy vše, co jsme dosud vyřkli
a nahradím to jedním:

já svléknu pýchu.. vždyť jsme všichni psanci - ...
malokteré bytí dává druhou šanci